
Stosunki polsko-tureckie - cz. II - Wojny polsko-tureckie w pierwszej połowie XVII wieku

Wojny polsko-tureckie w pierwszej połowie XVII wieku

W roku 1620 sułtan turecki wypowiedział wojnę Polsce. Wielka turecka armia ruszyła ku południowym rubieżom Rzeczypospolitej. Powodami wybuchu wojny były konflikty wywołane najazdami z jednej strony kozaków, a drugiej Tatarów oraz sporem o Mołdawię. Jednak wydarzeniem, które ostatecznie skłoniło Turcję do wojny, była wyprawa tzw. lisowczyków. Były to prywatne polskie oddziały wysłane na pomoc Habsburgom walczącym w tym czasie z Turcją.

Po wkroczeniu armii tureckiej na tereny Mołdawii (blisko granicy polskiej), na czele stosunkowo nielicznych sił, stanął im na drodze hetman Stanisław Żółkiewski. W 1620 roku miała miejsce bitwa pod Cecorą, w której wojska polskie poniosły klęskę, a hetman Żółkiewski poległ na polu bitwy. Po tej porażce targany sporami wewnętrznymi sejm postanowił uchwalić podatki na armię, która miała stanąć w obronie zagrożonego kraju. Potężna armia turecka stała u granic Polski, jednak naprzeciw nim udało się zebrać znaczne siły polskie. Dowódcą był hetman Jan Karol Chodkiewicz. Mniej liczne wojska polskie w 1621 roku przygotowały się do odparcia najazdu w warownym obozie w Chocimiu. Turcy próbowali zdobyć polskie pozycję, jednak w wyniku skutecznej obrony Polaków nie udało im się to. Bitwa pod Chocimiem (lub obrona twierdzy Chocim) nie została ostatecznie rozstrzygnięta. Było to jednak sukcesem mniej licznych Polaków. Tureckie wojska nie zdołały się dostać na teren Rzeczypospolitej. W wyniku tej bitwy podpisano pokój, który utrzymywał granice w stanie z przed wojny.